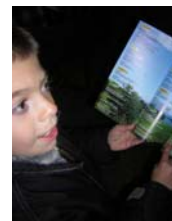

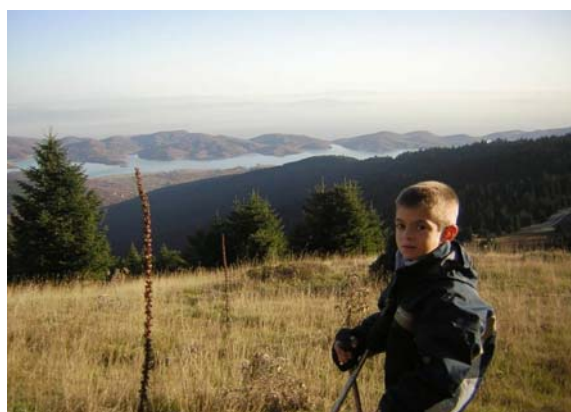
Ένα παιδί μετράει κορφές... ή Για να κοιμηθώ το βράδυ ονειρεύομαι ένα βουνό...

Κείμενο: Νίκος Μονέζης – Πόπη Δηλαβεράκη
Επιμέλεια: Ελένη Ζαχαροπούλου

Την αμφιβολία μας αν θα τα καταφέρει το οχτάχρονο αγόρι, που ήρθε με τη μητέρα του να πεζοπορήσει μαζί μας, διαδέχτηκε η έκπληξη, όταν διαπιστώσαμε ότι επί ένα χρόνο έκανε συστηματικά αναβάσεις, σχεδόν δύο φορές το μήνα.

-Ποιο είναι το αγαπημένο σου βουνό, τον ρωτάμε. Από τα Άγραφα το Μπορλέρο, διαβάζοντας την περιγραφή του site του Ορειβατικού Τρικάλων (ΣΠΟΡΤ) για μια επίμονη ανηφόρα – κόψη πριν την κορυφή, αλλά πιο πολύ μ' αρέσει η Καραβούλα! Έχει 1862 μ. υψόμετρο και έκανα τη διαδρομή σε 6.30 ώρες! Στη Βάλια Κάλντα περπάτησα 9 ώρες. Στην Καζάρμα έχω ανέβει με τζιπ!

Ο οχτάχρονος Πάρις Ριζάς από την Καρδίτσα, μαθητής της τρίτης Δημοτικού, με τα έξυπνα και σπινθηροβόλα μάτια, μας άφησε άναυδους.

- Πώς ξεκίνησες την ορειβασία; Από μια ερώτηση της θείας μου. «Ποιο είναι το ψηλότερο βουνό του κόσμου;» με ρώτησε. Έψαξα στο ίντερνετ και το βρήκα: το Έβερεστ (8848μ).

- Ξέρεις άλλες κορφές; Αναπούρνα (8091μ.), Τσόο Γιου (8201μ.), Κ2 (8611μ.), απαντούσε γρήγορα και με αυτοπεποίθηση που θα τη ζήλευε ο πιο έμπειρος ορειβάτης!

Τον παρατηρούμε: έχει άρτιο ορειβατικό εξοπλισμό, μπουτάκια, μπατόν, σακίδιο, ρούχα ειδικά, αλτίμετρο, είναι μικροκαμωμένος και μας κοιτάζει κατάματα και ερευνητικά. Μαθαίνουμε από τη μητέρα του ότι από τη στιγμή που του κινήθηκε το ενδιαφέρον, ο κύβος ερρίφθη! Επόμενο βήμα η επίσκεψη στο περίπτερο του ΕΟΣΚ σε μια τοπική έκθεση και

ευθύς το ξεκίνημα των αναβάσεων με τον Ορειβατικό Σύλλογο της Καρδίτσας.

- Στη Βάλια Κάλντα περπάτησα 9 ώρες. Μ'αρέσει ν'ανεβαίνω σε κορυφή, δεν μ'αρέσουν πολύ οι πεζοπορικές διαδρομές, συνεχίζει, προλαβαίνοντας τις ερωτήσεις μας. Μ'αρέσουν τα ελατοδάση και τα μανιτάρια, προσοχή, τα άσπρα δεν τρώγονται, μας διευκρινίζει με αποφασιστική βεβαιότητα. Προτιμά πολλές φορές να περπατά σε ξέφωτα γιατί αγναντεύει. Προτιμά το βουνό από τη θάλασσα, δηλώνει κατηγορηματικά, για να μας φύγει κάθε αμφιβολία. Όπως χαρακτηριστικά τονίζει, έχω φάει κόλλημα! Το παράπονό του; Έπεισα ένα φίλο μου να έρθει σε μια ανάβαση, αλλά αυτό ήταν!

Την Κυριακή ανεβήκαμε μαζί στην Τέμπλα και την Πετσαλούδα. Μονίμως μπροστά, μας πίεζε να πάμε όλο και πιο γρήγορα, να περάσουμε οπωσδήποτε από την κορυφή και να ξεκουραστούμε μόνο εκεί. Γυρίζοντας, συναντήσαμε μια ομάδα της Υπαίθριας Ζωής της Λάρισας. Αγωνιούσε να τους προλάβουμε, για να ανταλλάξουμε εντυπώσεις, να μάθει νέες διαδρομές, καθώς εδώ και δύο χρόνια, μελετώντας τους ορειβατικούς χάρτες του (έχει πάνω από 20!), προτείνει στον πατέρα του διασχίσεις με το τζιπ.

Από τον ΕΟΣΚ θαυμάζει και έχει σαν ίνδαλμα τους καλούς αναρριχητές. Αν σκοπεύει να παρακολουθήσει σχολή αναρρίχησης; **Πανσίγουρα!!!, αλλά η μαμά μου είπε όταν γίνω 18 χρονών!**

Στην ερώτηση αν είδε κάτι συναρπαστικό στο βουνό απαντά **Ναι, μια ορειβατική ομάδα που κατέβαινε με σκοινιά τους καταρράκτες του Ορλιά στον Όλυμπο, καθώς και ένα μνημείο στο Καπροβούνι.**

Κρατάει επίσης ημερολόγιο με τις διαδρομές που έχει κάνει, αναφέροντας το ακριβές υψόμετρο του κάθε βουνού (με καλλιγραφικά, παρακαλώ!!!), και σημειώνοντας οτιδήποτε το συνταρακτικό συνάντησε. Εκτός από την ορειβασία ασχολείται με τένις και ποδόσφαιρο, στην ερώτηση όμως ποιο από τα τρία θα διάλεγε, δε διστάζει: **Θα συνέχιζα την ορειβασία. Για να αποκοιμηθώ το βράδυ, ονειρεύομαι ένα βουνό...**

Στην κλασική ερώτηση τι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις, απαντά: **Τα μαθηματικά μ' αρέσουν πολύ για να ασχοληθώ επαγγελματικά και το βουνό για χόμπι.** Παίζει βέβαια και βιολί, εδώ και δύο χρόνια, και τα καταφέρνει εξίσου καλά.

Αυτά και άλλα πολλά μας είπε ο Πάρις το βράδυ στο καταφύγιο στο Βουτσικάκι, δίπλα στο αναμμένο τζάκι, και μας εντυπωσίασε η ενσυνείδητη αγάπη του για το βουνό. Ένα

ιδιαίτερο παιδί, μεγαλωμένο υπό τη σκέπη των Αγράφων και με μόνιμη τη σκέψη στην κατάκτησή τους, την ίδια ώρα που οι συνομήλικοί του έχουν άλλες αναζητήσεις και ενασχολήσεις...

Ποιος ξέρει, ίσως κάποτε να τον καμαρώσουμε σε δυνατές αναβάσεις, σε σπουδαίες κορφές των βουνών του κόσμου, μα και σε σπουδαίες κορφές της ζωής, έχοντας κάνει πράξη την ευχή **«Πάντα Ψηλά!»**

Καλό δρόμο, Πάρι!

Συσχετισμός α':

Αποχαιρετώντας τον Πάρι, συνειρμικά έρχεται στο νου ο σύλλογός μας που κλείνει πια τα 10 χρόνια ύπαρξής του, μέσα σε μια διαρκή πορεία ενδοσκοπήσεων, αναζητήσεων, αναβάσεων και δραστηριοτήτων. Μεγαλώνει κι αυτός σαν το παιδί που γνωρίσαμε πριν λίγο, αγαπώντας όλα όσα είναι βουνό και όλα όσα είναι δρόμος.

Συσχετισμός β':

Ο μικρός Πάρις βρέθηκε στα βουνά χάρη σε μια ερώτηση, ο σύλλογός μας, στα σπάργανα ακόμα, πριν 10 χρόνια, χάρη στον ενθουσιασμό μιας συντροφιάς, κάπου στις παρυφές της Πάρνηθας. Έκτοτε πέρασε μια ολόκληρη δεκαετία κι η πορεία συνεχίζεται ανοδικά, αδιάκοπα, αφηφώντας τα εμπόδια και παίρνοντας δύναμη από τις προκλήσεις, με χιόνι, με βροχή, με λιακάδα...

Ευχόμαστε να έχει μια ακόμη πιο δημιουργική πορεία και στην εφηβεία του...

Ευχόμαστε τα χρόνια που έρχονται να είναι μακρύς ο δρόμος μας, γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις, και το ωραίο ταξίδι να διαρκέσει πολλές δεκαετίες.

Γιατί η δική μας η Ιθάκη είναι η βουνοκορφή, μακρινή, δυσπρόσιτη, μα πάντα πολυπόθητη κι ονειρεμένη.